

ФРАНСИС КАРСАК ГЛАСЪТ НА ВЪЛКА

Превод от френски: Александър Хрусанов, 1982

chitanka.info

1.

Червената лампичка премига, угасна и след това засвети непрекъснато. Изтръгнат от унеса, в който бе потънал, докато монотонно наблюдаваше екрана на хиперрадара, Жан Мишо разтърси глава, за да прогони и последните остатъци от сънливост. Върху флуоресцентния екран, между мъничките петна, отражения от космически прах, току-що се бе появила по-ярка точка. Мишо натисна ръчката на системата за съобщения.

— Установихме контакт, капитане!

— Идвам веднага!

След минута капитан Оливарес влезе при него. Дребен, мургав, със слабо и издължено лице, разкрасено от сянката на мустаци, която самобръсначката не успяваше да изтрие, той представляваше ярък контраст с младия мичман, чието плещесто и високо тяло — метър и деветдесет — смачкваше металната седалка.

— От колко време е установен контактът?

— Повиках ви веднага, капитане. Намираме се на максимално отстояние.

— Сто милиона километра! Това ще ни даде известно време, ако става въпрос за нещо друго, а не за обикновен астероид или комета. Излишно е да опитваме телескопа на това разстояние. Естествено, нямате никакви данни за неговия курс?

— Физоскопът не дава още нищо.

— Добре. Наблюдавайте го.

Мишо се поколеба за секунда.

— Ще го преследваме ли, капитане?

Оливарес обикновено не обсъждаше своите решения с подчинените си. Този път направи изключение.

— Още не зная, лейтенанте. В сектора, в който се намираме, няма нито колонии, нито нечовешка раса, която да ни е известна. Разузнавач? Ще се уверим лесно, като отправим запитване, но предпочитам засега да се въздържа, за да не би да става въпрос за нова

раса. Ако техните радари не са толкова добри, колкото нашите, ще можем да се доближим достатъчно, за да използваме телескопа, преди още да са ни открили...

— В такъв случай защо да не използваме кодовата дължина на Службата? Ако не са от нашите, едва ли ще следят тази честота.

— Вижте какво, Мишо, ние имаме монитор, който подслушва почти всички честоти. Може би и те постъпват по същия начин.

— Добре, капитане. Колко нечовешки раси са открили досега нашите експедиции?

Освен че командуваше разузнавателния кораб „Ла Фюлгюрант“, Оливарес беше известен ксенолог.

— Седемнадесет, лейтенанте. Но нито една в този район.

* * *

Останал сам, младият мичман съсредоточи вниманието си върху уредите. Светещата точка изглеждаше неподвижна. Мишо задействува екрана за пряко виждане. Не се надяваше да види чуждия кораб — ако приемем, че действително ставаше въпрос за нещо подобно, защото беше още твърде далеч. Долу вляво, замъглена от автоматичния фотокомпенсатор, проблясваше звездата, чиято система изследваха, а точно в средата четвъртата планета, тяхната цел, плаваше величествено в космическото пространство — малка кръгла и зеленикава точица.

— Какво, по дяволите, търсят в континуума толкова близо до звездна система? Ако са от нашите, половината награда за откритието ще ни се изплъзне! А ако са чужди... Дали и те са изследователи като нас, или се намират у дома си?

Стрелката на физоскопа потракна и се отклони леко надясно.

— По дяволите! Струва ми се, че се насочват право към нас! Капитане, това е космически кораб!

Дрезгавият звук на сигнала, „всички по местата си“ раздра фоновия шум, причиняван от бръмчащите машини. Минута по-късно едър и слаб младеж с червеникава коса се отпусна върху седалката отляво — Джери Дал, радарният телеметрист, когото Мишо беше събудил. След десет секунди мерачът Борис Иванов седна вдясно от

него, след като затвори херметичната врата и затегна ключалките. Екипажът на пост №1 беше в пълен състав.

— Е, Жан, какво си открил? Чужденец или наш човек, който иска да ни грабне наградата?

Дългите тънки ръце, покрити с лунички, задействуваха ръчките с подвижност, каквато Мишо не би могъл да постигне.

— Ти ще ми кажеш!

Придобил метален оттенък, от високоговорителя се разнесе гласът на Оливарес и прекъсна разговора им.

— Току-що отправихме нашия разпознавателен сигнал. Почти сигурно е, че вече са ни засекли. Но вероятно ще минат десетина минути, преди да получим отговор. Твърде голяма е вероятността да сме срещнали чуждестранен кораб. Препрочетох указанията, които получихме преди отлитането — най-близкият наш кораб „Антарес“ е поне на 100 светлинни години от нас. Малко от вас са участвували вече в първа среща. Напомням, че най-необходимите качества сега са хладнокръвие и дисциплина. Цялото бъдеще на отношенията между хората и другите може да зависи от следващите минути. Никой не трябва да стреля без заповед, нито дори ако сме под обстрел или ни засегне снаряд. От мига, в който се обяви бойна тревога, настоявам всички да облекат леките комбинеزони! Нека се разберем добре. Никакво неподчинение по този повод! Те са удобни и ще ви дадат достатъчно време да облечете тежките скафандри, ако за нещастие ви дотрябват. Край. Телеметристът да докладва!

— Посока 000, разстояние 98 милиона. Радиална скорост 5000 км/сек. Тангенциалната скорост неизвестна — изпя Джери Дал.

— Да докладват мерачите!

— Тръби 1 и 2 заредени с термоядрени заряди, тръби 3 и 4 заредени с атомни заряди, тръби 5 и 6 заредени с химически заряди — отговори Иванов.

— Тръби 7 и 8 заредени с термоядрени заряди, тръби 9 и 10 заредени...

Последователно десетте стрелкови поста издекламираха своята смъртоносна литания.

— Посока 000, разстояние 97 милиона и 900, радиална скорост 6000 км/сек...

— Няма съмнение, видели са ни — промърмори Мишо.

— Първият бой ли ти е? — попита руснакът.

— Да, а на тебе?

— Сражавал съм се три пъти срещу кзлилите...

С жест на раздразнение Дал ги накара да млъкнат. Внезапен тласък ги залепи за облегалките на креслата. „Ла Фюлгюрант“ развиваше ускорение от 2 г. Минутите течаха в тишина. След това прекъснатият вой на сирена ги накара да подскочат. Беше обявена бойна тревога.

Мишо подскочи, но Иванов го беше изпреварил. Той извади от металния шкаф трите гъвкави комбинезона, които им позволяваха да устоят на евентуална декомпресия достатъчно дълго, за да имат време да навлекат тежките скафандри. Поставиха върху лицата си кислородни маски и отново заеха постовете си.

От високоговорителя се разнесе глас:

— Получихме отговор. Не е на нито един от познатите човешки или нечовешки езици. Деца мои, ще имаме честта да участвуваме в първа среща! Лейтенант Мишо, ще ви замени лейтенант Качини. Представете се незабавно в командния пост.

— Щастливец, ще успееш всичко да видиш!

— ... и си вземете скафандър.

Из целия кораб това уточнение на капитана бе посрещнато с бурен смях. Мишо не можеше да облече нито един от другите скафандри.

— Посока три градуса източно. Разстояние 95 милиона, радиална скорост 7000 км/сек.

Дал прибави полугласно:

— Прави маневра. Дали за да ни заобиколи, или за да ни избегне? Всичко добро, Жан, и надявам се до скоро виждане!

* * *

Когато Мишо влезе в командния пост, Оливарес го чакаше, заобиколен от своя щаб: първия помощник Али Кемал, втория помощник Тераи, чието полинезийско спокойствие едва прикриваше енергията му, Коркарнак, главния механик — винаги усмихнат набит ескимос, и двама цивилни — д-р Мюлер, лингвист, и Умбопа,

астроном кафър, който поне по височината, ако не и по широчината на плещите, беше единственият на борда, който можеше да съперничи с мичмана.

— Повиках ви, Мишо, защото според досието ви сте специализирали лингвистика. Засега, и докогато бъде необходимо, ще се намирате на разположение на д-р Мюлер.

— Ах, млади приятелю, къде сте учили и при кого?

— В Академията по астронавтика в Реган, г-не, при проф. Ванденберг.

— Отлично, отлично! Ванденберг е един от моите състуденти и много го уважавам, макар да имаме различия при превода на текстовете от мъртвите градове на Алфа Поларис III. Елате за малко тук, ще ви пусна записа на съобщението, което получихме в отговор.

Те влязоха в малката зала, където се намираше царството на д-р Мюлер.

— Седнете, седнете! Учениците на моя приятел са мои приятели! Ето го съобщението:

От магнетофона се разнесе напевен глас:

— Анеоидитекранчабоетеле анситекранчатеутелалухинето бетеоерсиперсиаридору.

— Три думи или по-скоро три фрази, които не се поддават на разлагане. Не виждам какво можем да направим.

— Аз също, скъпи, аз също! По дяволите, вашият капитан ни смята за магьосници. Ах! Ако разполагахме с повече думи и образи, може би щяхме да успеем. Господи! Като си помисля само колко глупости могат да се чуят и да се прочетат по въпроса за дешифрирането на непознати езици! Ето тук един роман от някакъв си автор, чието име няма да ви кажа, защото е твърде известен. Е добре, в тази история един от нашите кораби слиза на някаква планета, екипажът намира надписи и в три страници бордовият лингвист вече свободно ги разчита! А да вземем например прочутите надписи от Алфа Поларис — сигурни сме, че езикът е от типа, който използват планинците клени. И така там, където вашият учител, моят приятел Ванденберг, чете: „Аз, Ака, цар, направих жертвоприношение на боговете“, аз разчитам: „Аз, Ака, цар, си взех нова наложница“! Ах! Ах! Абележително, нали! При това съм сигурен, че съм прав! Ако вярваме на техните рисунки, протоклените са били истински сатири! А

Ванденбрег е твърде голям пуритан. Да се върнем в командния пост, искате ли? Може би има нещо ново?

Умбопа настройваше внимателно големия телескоп. Разположен пред носа на кораба и предназначен да изучава отдалеч посещаваните системи, снабденият с електронен усилвател уред позволяваше да се получават фантастични увеличения. Но върху екрана му засега се виждаше само малка блестяща точка без определена форма.

— Ще трябва да почакаме, капитане — забеляза с басовия си глас черният астроном.

Всички зачакаха. Тишината се нарушаваше само от съобщенията на телеметристите и на радистите, които се опитваха напразно да влязат отново в контакт „с чуждите“, но непрекъснато докладваха „все още нищо, капитане“.

На борда на „Ла Фюлгюрант“ всичко беше потънало в мълчание. Затворени в херметичните помещения, хората очакваха заповедта, която щеше да изстреля ядрените снаряди, или обратното — да прекрати състоянието на бойна готовност. Навън, зад тънката черупка на кораба, звездите пробиваха със своята светлина мрака на космическото пространство, а далеч под него се въртеше непознатата планета, която бяха дошли да завоюват в името на човечеството и която вероятно „другите“ щяха да им оспорят. Досега човешката експанзия в космическото пространство бе протичала мирно с едно изключение преди десетина години — войната със кзлилите.

Разнесе се призивен сигнал и Оливарес хвана слушалката.

— Капитане, вече сме сигурни, че никаква форма на енергия не се излъчва от планетата освен естествените излъчвания. Нито радиовълни, нито радиоактивност, нито вълни на Колбак.

— В такъв случай на планетата няма разумен живот или поне индустриална цивилизация.

— Освен ако са ни забелязали и се преструват.

— Цяла цивилизация не може да се преструва на мъртва като моржовете, Хоркарнак! Освен това не открихме нищо и при приближаването. Нещастieto е, че щом тази планета е девствена за нас, тя е такава и за тях.

Той посочи с ръка към малката блестяща точка върху екрана. Тя видимо се бе увеличила. Умбопа нагласи по-точно телескопа.

— Вече се забелязва някаква форма!

— Ако може въобще да се нарече форма!

— Не е нито от нашите, нито от корабите на крените, нито на хополопопите, нито на синерианите...

— Излишно е да изброяваш цялата поредица, Кемал! — прекъсна го Тераи. — Всъщност това е нещо ново.

— Вероятно не са традиционалисти като нас или другите раси, които познавам...

— Наистина! Докато ние сме запазили за нашите кораби външния вид на първите ни примитивни модели — ракети или сфери...

— Подобен тип беше предлаган на времето, когато нашите предци са вярвали, че ще могат да покорят космическото пространство с атомни ракети...

— Това не е толкова сложно!

Сега върху екрана ясно се виждаше чуждестранният кораб. От централната му сферична част се разклоняваха лъчисти структури, подобни на бодлите на морски таралеж, и всяка от тях завършваше с топка. Не се виждаше никакъв двигател.

— Вероятно използват космомагнетизма също като нас...

— Капитане, капитане! Контакт по телевизията!

Викът на офицера-свързочник прекъсна коментарите. Телевизионният екран засвети и по него пробягваха тесни ивици. Всички го гледаха с напрежение. Ивиците се подредиха и за част от секундата се появи образ.

— Видяхте ли?

— Да, май че бяха...

— Първите хуманоиди, които срещаме!

— Не е възможно! При този мигновен образ нашите очи...

— Все пак се стремят да установят контакт...

— Може би случайна емисия...

— При тяхното ниво на техниката? И накъде ще е насочена...

— Отново се изяснява!

Образът се задържа върху екрана. Излязъл от дълбините на космическото пространство, оттам ги гледаше човешко лице! Действително то не би могло да принадлежи на нито една земна раса. Под дълги златисто-зелени коси високото правилно гладко чело се извисяваше над странни виолетови свръхудължени очи. Носът беше

прав и тънък, устата средна по големина, без издадени челюсти, кожата имаше светлокафяв, топъл цвят с медни оттенъци. Шията беше дълга и нежна, ушите — малки, лицето имаше триъгълна форма, а ъгълчетата на устните бяха дръпнати нагоре и придаваха на лицето израз на лека ирония.

— Господи, колко е красива!

Възклицанието се изтръгна от Мишо.

— Но дали е жена?

— Погледнете! Още повече, че там има и мъж!

Беше се появил втори индивид, малко по-голям, с по-твърди черти, но същите расови белези.

— Ей, Мишо! Мястото е вече заето, старче!

— Достатъчно шеги — прекъсна ги Оливарес. — Осъществете предаване от нас. Нека видят, че и ние сме хора!

— Нали няма да се бием с тях, капитане?

— Стига да можем да го избегнем! Записвайте всичко, което се вижда от техния команден пост!

Зад непознатите блестяха множеството уреди, разположени върху цяла стена — познати, макар и странни. Мъжът регулираше някакви копчета и засвети голям екран, върху който се появиха образите на хората от „Ла фюлгюрант“.

Оливарес застана пред телевизионната камера и с протегнати напред ръце заяви бавно:

— Поздрав на нашите космически братя! Ние идваме в мир!

2.

— Илия оленга арицумо теб иригно — не, лъжа се, ириегно...

Чуждият, езикът на „другите“ сякаш естествено се лееше от устните му. От три месеца „Ла Фюлгюрант“ летеше в орбита около планетата също като чуждия космически кораб. Облягайки се на негласно отначало и по-точно определено след това съгласие, двамата командири бяха решили да изчакат, докато се преодолее лингвистичната преграда, преди да кацнат и да осъществят първия контакт. На „Ла Фюлгюрант“ Мюлер и Мишо бяха определени за преводачи. При „другите“ същата роля щяха да играят младото момиче и нейният брат.

Отначало нещата напредваха бавно. Въпреки предаваните по телевизията образи за двете раси, двете напълно чужди една на друга цивилизации, беше трудно да се разберат. Разбира се, конкретните думи, които обозначаваха прости действия, бързо бяха разбрани и от двете страни. Но макар да беше лесно да се каже „аз сядам на стола“, много по-трудно се изразяваха абстрактни понятия, а да не говорим за чувствата. За щастие „човечността“ на чужденците, изглежда, включваше и тяхната психология и несъмнено в бъдеще на двете планети щяха да се напишат огромен брой трудове за невероятното съвпадение, благодарение на което на Земята и на Елалухин еволюцията се е развила по успоредни пътища. Подобие то дори стигаше до броя на хромозомите и вероятно включваше също гените и биохимията, така че един от биолозите на борда, Брайън Охара, заяви, че смесените бракове навярно ще се окажат плодоносни.

Изучаването на елалухинския език се оказа трудно и без голямата помощ на стария немски биолог Мишо нямаше да се научи да говори за толкова кратко време. Илия, младата чужденка, по-лесно усвои космическия човешки език, защото неговият синтаксис беше опростен съзнателно.

— Илия, скоро ще бъда щастлив да ви поздравя лично — каза Мишо.

— Сигурен съм, че от тази среща нашите толкова далечни и толкова близки раси ще получат огромни облаги.

— Аз също съм щастлива. Жан, спомняте ли си вашите опасения?

Той се изсмя сърдечно. Още щом успяха да разменят няколко думи, той се осведоми за височината ѝ, защото се опасяваше да не би да е гигант, висок десет метра, или тридесетсантиметрово джудже. Всъщност нищо не позволяваше да се определи априори мащабът на предметите, които се виждаха върху телевизионния екран. Но по размера на чуждия космически кораб и някои указания за съотношението на величините той бе успял с облекчение да определи, че елалухинците отговарят на земните норми. Илия беше висока 1 м и 73 см, а брат ѝ — 1 м и 80 см. По-късно бяха установени точни еталони, но те не промениха нищо в неговите предварителни преценки.

Изглежда, че всички опасения от сблъсък бяха излишни. Елалухините летяха в изследователска мисия и се бяха отдалечили значително от обичайния им район. Те нямаха намерение да колонизират твърде отдалечената планета. На повече от 600 светлинни години от района на Земята те бяха образували огромна мирна конфедерация от народи, никой от които не беше от хуманоиди.

— Утре кацаме, Илия. Знаете нали?

— Да. И ние ще кацнем на около 15 елтона... по-добре ще е да кажа на около 10 ваши километра. А на следващия ден...

— На следващия ден предстои голямата среща! Най-после ще се срещнат двете човешки раси в Галактиката, където има толкова нечовешки същества!

— У нас съществува едно старо предсказание, според което някой ден ние ще намерим нашите братя „по пътя на звездите“. Може би това е било прозорливост или чисто съвпадение. Имаме толкова много неща да си кажем. Вече научихме много. Успоредното ни културно развитие, както и физическото подобие несъмнено ще хвърлят светлина върху най-интимните механизми на еволюцията.

— Само едно ме натъжава, Илия. След тази среща ще трябва отново да се разделим. И кой знае кога ще се видим отново? Аз съм офицер и трябва да се подчинявам на заповедите...

— Не забравяйте, че вие сега говорите нашия език и че ще ви поискаме като офицер за свръзка.

Лицето на Мишо светна.

— Държите ли да ме видите отново?

— Може би. Но не сме ли твърде далеч от вас с нашите различни обичаи, с това че ядем сурово месо?

— Човешката раса включва голям брой цивилизации, каквито и вие сте имали в миналото. На борда на „Ла Фюлгюрант“ са представени единадесет народи и всички ние се уважаваме взаимно, макар не винаги да се разбираме напълно. А след трите месеца, които прекарахме близо едни до други, като се виждахме и си говорехме всеки ден, за да преодоляваме заедно трудностите на нашите езици, вие ми станяхте също толкова близка, колкото и моите другари на кораба, дори по-близка от повечето от тях.

Тя се изчерви леко.

— А билту еренга е тем, еренга кноу билто етил! Приятелството се поражда от милите думи и приятелството те кара да кажеш думата! До други ден, Жан, и този път срещата ще бъде действителна!

След като връзката бе прекъсната, той остана замислен. Какво бе искала да му каже с тази поговорка? Справи се с многобройните си бележки. Билто етил — да кажеш думата. Думата с голяма буква. Онази дума, която се произнася пред хората, за да поемеш ангажимент. Елалухинският еквивалент на нашето свещено „да“. Дали беше влюбена в него, дали възнамеряваше да прескочи стотиците светлинни години? Охара твърдеше... по дяволите, той самият не беше влюбен в нея. Ами ако се беше влюбил? Говореше достатъчно много за нея, за да го вземат на подбив на кораба. Е, всъщност в това нямаше нищо нередно. Щом като двете раси бяха толкова близки, неизбежно щеше да се стигне до смесени бракове. Той просто щеше да бъде първият...

На другия ден нямаше време да разсъждава върху своя проблем. Оливарес го натовари да ръководи експедицията, която щеше да кацне върху Първа среща, както бяха нарекли планетата. Още щом стана ясно, че ще се осъществи контакт между двете раси, на планетата изпратиха групи от еколози и биолози и техните доклади бяха благоприятни — среда твърде близка до земната, никакви, бактерии или вируси, с които да не може да се справи панаваксината.

Разположиха своя лагер в подножието на един хълм близо до тясно и дълго езеро, чиито брегове гъмжаха от някакви водни птици. На всички други страни се простираше безкрайна хълмиста равнина, покрита с високи треви и насечена на места от горски пояси. Около пладне от другата страна на езерото кацна сферата на елалухините. Кратката телевизионна връзка потвърди, че в нея се намират Илия и брат й.

Монтираха бързо временните постройки. Бяха се разбрали срещата да се състои на другия ден в лагера на земните жители, точно в 9 часа местно време, като щяха да присъствуват ръководителите на двете групи. Всичко се развиваше по най-добрия възможен начин.

Драмата се разрази в седемнадесет часа. Половин час преди това трима млади космонавти бяха поискали от Мишо разрешение да вземат една от малките коли и да проверят дали в езерото се намираха от онези риби, които бяха донесли биолозите; след съответните анализи те се бяха оказали същински деликатес за членовете на екипажа. Изграждането на лагера беше почти напълно завършено и нямаше причина да им откаже. Мишо само им напомни, че не трябва да се срещат с елалухините. Младежите потеглиха.

Точно в седемнадесет часа далечното пропукване на ракетен пистолет накара мичмана да подскочи. Но той само вдигна рамене — експлодиращата ракета все пак си оставаше най-доброто средство за риболов, когато нямаше закони, които да го забраняват, и надзиратели, които да налагат подобна забрана. Когато размисли обаче, тъй като почти в същото време бе чул и някакво особено, пляскащо изсвирване, той взе бинокъла и заоглежда бреговете на езерото. Далеч, зад малка горичка, откъм сферата се завръщаше колата.

„Нахалници! Отишли са да наблюдават елалухините въпреки забраната ми — помисли той разгневен. — Един месец в карцера ще им отнеме желанието да постъпват по същия начин! Най-малкото наказание, което мога да им наложа, е три дни и с обичайното «десет пъти повече» на Оливарес, месецът им е сигурен!“

Колата се приближаваше на зиг-заг. Обезпокоен, той я заразглежда с бинокъла. На волана имаше един човек, само един! Другите седалки бяха празни.

— По дяволите! Какво се е случило?

Започна да се опасява от най-лошото.

— Бенсън! Крейг! Карер! Вземайте кола и оръжия и тръгвайте с мен!

В далечината автомобилът внезапно изви встрани и се заби в някакъв хрсталак. Включиха двигателя, скочиха на седалките и се понесоха с максимална бързина.

Върху волана лежеше повален един от младежите, беше по-скоро дрипа, отколкото човешко същество. Плътта на лицето му беше оголена, особено около очите, сякаш някой го бе драл с нокти. Под разкъсаните дрехи личаха дълбоки и дълги наранявания, а от рана на шията обилно се лееше кръв.

— Господи! С котки ли се е бил?

Мишо повдигна главата на ранения.

— Другите? Къде са другите, Абдул?

— Мъртви... Нападнаха ни... маймуните... Алах...

Той изхълца, главата му се килна и умря.

— Крейг, закарайте го. На колата й няма нищо. А вие елате с мен да погледаме.

Те проследиха в обратна посока следите, които колата бе оставила върху тревата.

„Оплескахме я — помисли си Мишо. — Война! Как ли са се сбили? Каза, че ги нападнали. Нима другите са се представяли за миролюбиви само за да ги смажат? Но защо беше в такъв случай това смешно и трагично сбиване, което само можеше да ги предупреди! А Илиа, Илиа!“

Той натисна спирачката и включи съобщителното устройство.

— ВХЗ, вика ФС4. ВХЗ вика ФС4. Спешно. Спешно. Спешно. Тук е Мишо. Викам „Ла Фюлгюрант“. Викам „Ла Фюлгюрант“. Бойна тревога! Бойна тревога! Абдул, Херман и Кемп са убити от другите. (Естествено премина към предишното название, което бяха изоставили, за да ги наричат елалухини.) Ще проверя на място.

— Тук Оливарес. Какво става, Мишо? Не губете хладнокръвие. Засега нямаме никакви доказателства за враждебни действия. Техният кораб не е помръднал. Сигурно е някаква грешка. Не влизайте в пряка връзка. Изпращам лодка №2, за да ви подсили. Обадете ми се веднага щом научите нещо ново.

Носеха се сред висока трева, която полягаше под автомобила с леко шумолене. Стигнаха до мястото на сбиването.

От Херман не бе останало почти нищо — тялото му сякаш беше експлодирало, главата я нямаше, едната ръка все още стискаше ракетния пистолет. Още по-малко останки имаше от двамата елалухини, които бяха поразени от ракети. Третият от тях лежеше по гръб, шията му беше прерязана, плуваше в локва кръв, човешка кръв. Четвърти труп беше полузакрит от тревата. Част от лицето му липсваше, в корема му стърчеше забит земен нож. Кемп, свит на топка, не помръдваше.

— Трима земни жители и четирима елалухини! Седем трупа! Всичките мъртви. Да вървим.

— Няма ли да приберем нашите, командире? — попита Карер.

— Не. Ако е станала някаква трагична грешка, по-добре е да оставим всичко на място, за да проведем общо разследване. А ако започва война, е в такъв случай...

Той не завърши фразата.

— Към лагера с пълна скорост!

* * *

— Капитанът нареди да му се обадите веднага, командире — съобщи му дежурният, когото беше оставил да поддържа връзка.

— Ало, Мишо? Току-що получихме съобщение от елалухините. Настояват незабавно да се свържете с тяхната база на планетата. Свържете се, но дръжте канала открит, за да мога да следя разговора. Говорете на космически език!

— Разбрано.

Върху екрана се появи бледото и тъжно лице на Илиа. Зад нея стоеше изправен брат й Ехихо — беше скръстил ръце на гърдите, а изразът на лицето му беше суров и неприветлив.

— Жан, как са могли вашите хора да нападнат нашите? Знаете, че имахме мирни намерения! И каква диващина! Нашите хора са разкъсани!

— Не сте видели моите хора! Има ли някой оцелял при вас? Любопитно ми е да чуя тяхната версия! При нас всички са мъртви!

— В такъв случай никой не ще разбере какво се е случило. Но ви уверявам, че заповедите ни бяха точни и строги. При случайна среща

да се държат настрана, но приятелски.

— И при нас имаше същата заповед. В такъв случай?

— Значи има нещо, което не разбираме.

— И аз не разбирам! Какво предлагате?

Ехихо пристъпи напред.

— Докато не узнаем каква е причината, смятам за непредпазливо да следваме предишните си намерения. Утре срещата във вашия лагер няма да се състои. Но готов ли сте да се срещнете с мен, един срещу друг, по средата на пътя? Има още два часа, преди да се стъмни.

Мишо хвърли поглед към екрана, върху който се приемаха предаванията от „Ла Фюлгюрант“. Оливарес кимна одобрително с глава.

— Добре. Но ще ме разберете, че искам да взема някои предпазни мерки. Няма да нося никакво оръжие, нито открито, нито скрито. Предлагам и вие да постъпите по същия начин и да сведем до минимум облеклото си. Ще оставим превозните си средства на сто метра от мястото на срещата. Предполагам, че парчето гола пръст близо до езерото почти на половината път ще се окаже подходящо.

— Приемам, ще се приготвя.

Той изчезна от екрана.

— Жан, уверявам ви, че сигурно има някакво ужасно недоразумение! Ние не желаем война!

— Ние също, Илиа — каза той по-спокойно. — Обещавам ви, че ще направим всичко възможно, за да разсеем недоразумението. Довиждане...

Той млъкна, преди да прибави „мила“.

3.

Мишо спря колата и скочи от нея. Голата зона се простираше пред него, на около 400 метра спря машината, с която пристигна Ехихо.

Тръгна бавно към него. Вечерният вятър освежи кожата на голите му гърди и бедра. Пред него елалухинът се очертаваше още само като силует, но се възхити на грациозните му движения. Той също беше полугол и когато се приближи. Мишо видя, че е по-дребен и не толкова набит като него, но на мускулите му биха завидели много спортисти. Бяха на около тридесет метра един от друг, когато едновременно се поколебаха и спряха. Мишо с изненада почувствува да му настръхват космите.

„Това е абсурдно! Там е Ехихо, с когото съм разговарял стотици пъти по телеканала и който ми е по-близък дори от много от спътниците ми. Това е братът на Илия...“

Но тръгна отново със странно отвлечение и с уплаха забеляза, че походката му се е променила, че се движи като дебнещо животно, като ловец от палеолита. Несъзнателно мускулите му се напрягнаха, очите му заиграха като на диво животно. Застанаха лице срещу лице.

Успя да забележи изкривената усмивка върху устните на Ехихо, а след това, когато лицето на другия се сви в бойна гримаса, го заля омраза. Скочи напред с протегнати за душене ръце.

Елалухинът го изчака, без да помръдне, стовари юмрука си върху гърдите му и Мишо извика от изненада и болка. Той също бе замахнал с юмрук. С жестока радост долови тъпия звук от удара по жива плът. Сега всичко в другия му беше отвратително — гласът, дъхът, миризмата на топла жива плът. Беше го обзело едно-единствено желание, една-единствена мисъл — да убие, да разкъса, да смачка, да убие!

Но докато се биеше и инстинктите му се стремяха да унищожат другия, някаква светлинка от разум не загасваше, наблюдаваше безпомощно, нашепваше му, че се опитва да убие Ехихо, своя приятел,

Ехихо, брата на Илиа, Ехихо, с когото искаше да се срещне, за да уредят трагичното недоразумение.

Кръв течеше от носа и устата му, устните му бяха премазани. Елалухинът беше по-слаб, но по-добре трениран за бой. Силен удар по лицето го накара да залитне и Мишо се възползува от предимството, хвърли се в близък бой. Дясната му ръка стисна гърлото на другия, а с лявата пазеше собствената си шия. Ехихо бе успял да хване китката му и с това намаляваше силата на хватката. Мишо внезапно го пусна, възползува се от изненадата, смаза ръката на противника си с удар на коляното и отново го хвана за гушата. Няколкото удара отзад по главата не го отклониха от зловещото му занимание.

— Пукни, маймуно! — процеди той през зъби.

Елалухинът отслабваше. Някакъв глас викаше над ухото му думи, които не чуваше.

— Смърт на маймуните! — изрева той тържествуващо.

Смърт на маймуните? Внезапно се опомни. Какво беше казал Абдул преди да умре? Маймуни... Сега чу ясно гласа.

— Жан! Жан! Не ме принуждавайте да стрелям!

Вдигна глава, отстрани погледа си от задушавания се враг. Пред него стоеше Илиа, по лицето ѝ се стичаха сълзи, беше насочила към него някакъв странен пистолет. Той се изправи, залитна. Илиа? Какво търсеше тук? Не можеше ли да остави един мъж да убие маймуна?

Ехихо се надигна бавно, нападна го. С точен юмручен удар го повали и той не помръдна повече.

— Вървете си, Жан, бързо! Разбирам всичко! Тръгвайте, преди да ме е обзело прекалено желание да ви убия! Тръгвайте си заради всичко, което ви е мило! Ох! А толкова очаквахме тази среща!

Той я гледаше с глупав поглед. Това беше Илиа, Илиа, каквато я бе виждал толкова пъти върху екрана, каквато се надяваше един ден да я притисне в прегръдката си и въпреки това част от съзнанието му търсеше някаква хитрост, чрез която да я обезоръжи, за да може лесно да я убие...

— Бързо, Жан, моля ви!

Със страховтно усилие на волята той се обърна и се отправи към колата.

— Сбогом, Илиа! — извика той.

Качи се на колата, хвърли последен поглед — Илиа отвеждаше залитация си брат към тяхната кола, която потегли и изчезна в полумрака.

Когато стигна в лагера, неговите хора го видяха и се развикаха.

— Незабавно! Напускаме лагера и се връщаме на кораба. Няма да има среща, не, никога, никога! Не демонтирайте постройките, няма време, приберете само ценните уреди. Не, за мен ще се погрижите след малко, трябва да докладвам.

— ... И това е всичко, капитане — завърши той. — Тръгнах за тази среща с ясно определената мисъл да изясня загадката в приятелски разговор с Ехихо, а още щом го зърнах, ме обзе желанието да го убия! Ако не се бе намесила Илиа, единият от нас, а вероятно и двамата, щяхме да останем там.

— Връщайте се веднага. Сферата на елалухините се прибра в техния кораб. При сражение ще се нуждаем от целия екипаж. Ако се наложи, оставете всичко.

— Добре, капитане.

— Нека се погрижат за вас. Не представлявате приятна гледка.

* * *

Когато влезе в командния пост, щабът и учените се бяха вече събрали.

— Всички чухме вашия доклад, лейтенант. Нямам никаква причина да се съмнявам в думите ви. Ако на борда имаше някой, който да е разположен добре към елалухините, това бяхте вие. Въпреки това вашето и на Ехихо поведение е съвсем странно...

— Аз го разбирам, капитане — прекъсна го басов глас.

Всички се обърнаха към биолога Фьодоров.

— Какво разбирате? Тази внезапна и непреодолима омраза, убийственият гняв, насочен към същества, които толкова ни приличат, какъвто никой не е изпитвал спрямо кзлилите...

— Точно това е, капитане! Те ни приличат, но не са като нас! Отраснал съм в сибирската тайга, където баща ми и майка ми бяха етнолози. Имах един опитомен вълк... Тимур... Живеехме в къща сред гората...

Той замълча за малко. Никой не се опита да го подтикне. Фьодоров говореше както и когато пожелае.

— Преди да умре, Абдул е разбрал, Мишо! Спомняте ли си последните му думи? Маймуни и Алах. Нищо ли не ви говори това? А собствения ви вик „Смърт на маймуните“? Нищо? Е, добре. И така, имах един опитомен вълк, наричаше се Тимур, преди много години живеехме там, на север от Якутск. Бях го намерил съвсем малък, ранен, привърза се много към мен, ходеше с мен на лов като куче. Не се закачаше с обикновените кучета. После един ден дойде някакъв инспектор от Владивосток, водеше със себе си прекрасно куче вълча порода. Тимур разкъса шията му! Унищожение на маймуната, която е творение на дявола, създадена, за да се надсмива над божие творение — човека! И никакъв разум не помага! Във вас се е събудил гласът на вълка! Нищо не се случваше, докато ги гледахме на екрана, преди да се срещнем. Но при срещата, може би чуждата миризма...

Мишо вече не го слушаше. С вперен в екрана на телескопа поглед гледаше как се отдалечава корабът на елалухините и отнасяше невъзможната му мечта.

Публикувано в списание „Наука и техника“, броеве 1,2/1982 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.